

novely k obč. zák. místo příslušného poručenského soudu na Slovensku určití podle § 28 j. n. také soud jiný (rozh. č. 15429 Sb. n. s.) v zemi České nebo Moravskoslezské, ale žádné ustanovení neukládá nemanželskému dítěti, zastoupenému poručníkem, povinnost, aby tak postupoval. Právní předpisy platné na Slovensku nevylučují tedy nikterak pořad práva pro určení výživného ani tehdy, když otcovství jest uznáno, naopak předpokládají jej ve všech případech, v nichž vyživovací povinnost anebo výše výživného je sporná, a proto nejde o zmatek podle § 477 č. 6 c. ř. s., domáhá-li se nemanželské dítě, jehož matka v době narození dítěte měla stálé bydliště na Slovensku, nároku na výživné sporem před soudem na území České nebo Moravskoslezské, i kdyby otcovství nebylo sporné.

Ježto na Slovensku neplatí ustanovení § 16 I. dílčí novely k obč. zák., nelze v souzeném případě užití ani zásad vyslovených v rozhodnutí č. 734, 6210, 15962 Sb. n. s., že otázka otcovství k nemanželskému dítěti je pravoplatně vyřešena, uznal-li je nemanželský otec před poručenským soudem, a že lze se pak domáhati určení výživného sporem jen tehdy, poukázal-li poručenský soud poručníka k žalobě formálním pravoplatným usnesením, doručeným též nemanželskému otci. Prohlášení žalovaného, učiněné v nesporném řízení před dožádaným soudem, že uznává otcovství k nezletilému Miroslavu Č., nezakládá tudíž samostatného zavazovacího důvodu a nemá proto jiného účinku než doznání některé skutečnosti; nezbavuje tedy žalovaného ani možnosti, aby ve sporu uplatňoval okolnosti, jež by mohly domněnku nemanželského otcovství zvrátiti. Na druhé straně není proto ani žalobci zabráněno, aby se ve sporu domáhal soudního výroku o nemanželském otcovství žalovaného, třebaže jinak podle práva, platného na Slovensku, má toto zjištění zpravidla jen předurčující význam pro řešení vyživovací povinnosti.

Čís. 16660.

Před účinností § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. z. a n., že o nárocích z nesprávné výměry nebo výplaty služebních požitků upravených služebním řádem vydaným na základě § 210, odst. 1, plat. zák., rozhodují především správní úřady v pořadí stolic, nebylo promlčení řečených nároků na překážku to, že se zaměstnanec domáhal nápravy u příslušných správních úřadů. Přerušení promlčení se mohlo státi toliko zahájením sporu u řádného soudu a řádným pokračováním v něm.

Pokud přísluší zaměstnanci státních lesů a statků, převzatému státním pozemkovým úřadem, nárok na časový postup ve služném.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1938, Rv I 2331/35.)

Žalobci, jenž byl nejprve jako lesní správce vnuceným správcem velkostatku B. a od 1. července 1921 až do 24. dubna 1923 úředním správcem uvedeného velkostatku a úřední správou jmenován lesmistrem,

upravil státní pozemkový úřad, který na onom zabraném velkostatku podle zákonů o pozemkové reformě hospodařil, dekretem z 29. října 1921 požitky, počínaje 1. červencem 1921, tak, že žalobcovy požitky činily na hotovosti 26.401 Kč ročně s tím, že se dnem 1. listopadu 1921 určují požitky ty hledíc na zvýšený počet členů rodiny o jedno dítě takto: základní služné 6.300 Kč, roční drahotní příspěvek 3.204 Kč měsíční mimořádná výpomoc 6.720 Kč, 100% zvýšení uvedené výpomoci 6.720 Kč, cena deputátu 6.125 Kč, celkem hotově 29.069 Kč. Mimo to byl žalobci přiznán týmž dekretem naturální byt, světlo a 42 pr. m. palivového dříví s tím, že užívání zahrady, rybolovu a jiných požitků naturálních zůstává nezměněno. Místní přídavek žalobci přiznán nebyl. Při převzetí velkostatku byl žalobce převzat ministerstvem zemědělství pro podnik státních lesů a statků výnosem ministerstva zemědělství ze dne 20. září 1923 stanoveno, že jeho požitky zůstávají nezměněny. Výnosem ředitelství státních lesů a statků ze dne 23. března 1929 byly žalobci upraveny požitky s platností od 1. července 1929 takto: základní služné 7.308 Kč, drahotní přídavek 3.852 Kč, měsíční mimořádná výpomoc 8.160 Kč, 100% zvýšení dotčené výpomoci 8.160 Kč, cena deputátu 6.125 Kč, tedy celkem 33.605 Kč. Podle toho výnosu byly přiznány žalobci naturální požitky: bezplatný byt, 24 pr. m. palivového dříví, užívání zahrady a rybolovu podle dosavadní zvyklosti s tím, že pensijní pojištění platí zaměstnavatel celé a důchodová daň se sráží. Naposledy řečený výnos zrušilo ředitelství státních lesů a statků výnosem z 30. července 1929. Ustanovovací listinou ze dne 5. července 1929 bylo žalobci propůjčeno služební místo V. platové stupnice a přiznány mu nároky podle uvedené stupnice dle služebního řádu pro zaměstnance podniku státní lesy a statky s účinností od 4. ledna 1927 s tím, že naturální příjmy budou stanoveny podle směrnic ze dne 17. července 1928. O odvoláních podaných žalobcem jak co do zrušení výnosu ze dne 23. března 1929, tak co do zařazení a přiznaných požitků výnosem z 5. července 1929 rozhodlo s konečnou platností v neprospěch žalobcův ministerstvo zemědělství dekretem ze dne 16. února 1933. Tvrdě, že vedle peněžitých požitků, upravených dekretem státního pozemkového úřadu z 16. července 1921, měl podle směrnic pro velkostatkářské úředníky též nárok na časový postup, že však žalovaný stát mu tento časový postup nepřiznal, vyplácel mu nadále nezměněné peněžité požitky a od 1. července 1926 přestal mu vypláceti do té doby čtvrtletně vyplácené reluované deputáty, takže za dobu od 1. prosince 1923 až do 31. srpna 1929 obdržel místo 160.019 Kč 67 h z tohoto titulu pouze 147.797 Kč 17 h, že si tudíž žalovaný neprávem zadržel 32.777 Kč 50 h, a to jednak proto, že mu nepřiznal požitky zvýšené podle časového postupu podle uvedených směrnic pro velkostatkářské úředníky z roku 1921, jednak že mu nepřiznal vyrovnávací přídavek za dobu od 1. února 1927 do 31. srpna 1929, dále že ačkoli co do naturálních a jiných požitků měl v době převzetí do služeb žalovaného státu vedle reluovaného deputátu 42 pr. m. rozštípaného palivového dříví, jež mu mělo býti do-

dáno do dřevníku, naturální byt, světlo, zahradu, lékaře a léky, rybolov a zaměstnavatel platil za něho pensijní pojištění i daň z příjmu, neplnil žalovaný stát všechny tyto vedlejší a naturální požitky od roku 1924, kdy žalobce byl přeložen z Ž. do D., že podle dekretu ministerstva zemědělství ze dne 29. září 1923 nedostal některé požitky, ač se přeložení stalo s neztenčenými požitky, takže má nárok na náhradu za štípání dříví a uložení tohoto dříví do dřevníku za dobu od ledna 1926 do srpna 1929 v částce 4.987 Kč 50 h a za dobu od r. 1924 do srpna 1929, t. j. za pět a $\frac{3}{4}$ roku náhrady za rybolov v částce 6.900 Kč, domáhá se žalobce zaplacení 44.665 Kč s přísl.

Proti žalobě namítl žalovaný stát, že žalobcův nárok je promlčen i podle občanského zákona i se zřetelem na ustanovení § 151 plat. zák. a § 210 služeb. řádu co do nároků na štípání dříví a jeho uložení do dřevníku, že o tomto nároku bylo rozhodnuto již dvěma pravoplatnými výnosy ministerstva zemědělství z 28. června 1927 a z 9. ledna 1929, takže se zřetelem na ustanovení § 2 zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. žalobce promeškal lhůtu k podání žaloby ve věci samé, že žalobce neměl nároku na časový postup, poněvadž v dekretu státního pozemkového úřadu není mu časový postup přiznán, a že není povinen platiti za žalobce důchodovou daň, celý pensijní příspěvek, náklad na lékařské ošetření a nákup léků, náhradu za štípání a uskladnění dříví, a co se týká rybolovu, že ocenění jeho žalobcem je nepřiměřené a jeho relucování proti zvyklostem; v příčině převzetí žalobce do služeb žalovaného, že žalobce byl převzat ministerstvem zemědělství do podniků státní lesy a statky dnem 25. dubna 1923 za účinnosti směrnic vydaných pro převzetí zaměstnanců při skutečném převzetí velkého majetku pozemkového do vlastnictví státního ministerstvem zemědělství ze dne 9. ledna 1923, že podle uvedených směrnic rozhodnutí stran mimořádných požitků jako jsou tantiemy, remunerace a podobně, tedy příjmy a výhody neposkytované pravidelně zaměstnavatelem, bylo vyhrazeno ministerstvu zemědělství; konečně že vydáním ustanovovací listiny podle služebního řádu s účinností od 4. ledna 1927 pozbyla veškerá předchozí ujednání platnosti a od 1. února 1927 zanikl nárok na všechny dosažební příjmy žalobce a nastoupily služební příjmy podle služebního řádu, a to ve smyslu ustanovení § 237 téhož řádu a tedy zejména zanikly žalobcovy nároky na vedlejší a naturální příjmy, pokud přesahují naturální příjmy přiznávané podle směrnic o naturálních příjmech připojených ke služebnímu řádu; že se žalobce domáhal neprávem vyrovnávacích přídavků ve smyslu § 237, odst. 4, služeb. řádu hledíc na to, že před svým ustanovením požíval vyšších naturálních příjmů, než má požívat podle směrnic a dle služebního řádu po svém ustanovení. Soud první stolice uznal podle žaloby co do částky 43.133 Kč 75 h s přísl. Odvolací soud na odvolání žalovaného zamítl žalobu i co do částky 42.048 Kč 75 h s přísl., jinak odvolání nevyhověl. Důvody: Jak z žalobcova přednesu je zřejmé, opírá žalobce svůj nárok na doplacení služebních požitků za dobu do 31. srpna 1929 jed-

nak o výnos státního pozemkového úřadu ze dne 20. října 1921, výnos ministerstva zemědělství ze dne 20. září 1923 a výnos ředitelství státních lesů a statků v P. ze dne 23. března 1929, jednak o ustanovovací listinu ministerstva zemědělství ze dne 5. července 1929, dekret ředitelství státních lesů a statků v P. ze dne 28. července 1929 a předpisy § 210, odst. 1, plat. zák. č. 103/1926 Sb. z. a n. a služebního řádu podle něho vydaného. Odvolatel má pravdu, že první soud neposoudil věc správně v otázce částečného promlčení zažalovaného nároku. Správně v té příčině odvolatel uvádí, že je nutno rozlišovati žalobcovy nároky před a po ustanovení žalobce podle služebního řádu, jež se stalo ustanovovací listinou ministerstva zemědělství ze dne 5. července 1929, a to s účinností od 4. ledna 1927, a důsledkem čehož mu byly podle služebního řádu, vydaného k provedení ustanovení § 210, odst. 1, plat. zák. č. 103/1926 Sb. z. a n., upraveny služební požitky, počínaje dnem 1. února 1927, dekretem ředitelství státních lesů a statků v P. ze dne 28. července 1929. Vždyť až do dne 4. ledna 1927 žalobcův služební poměr nepodléhal dotčenému služebnímu řádu, vydanému na podkladě platového zákona č. 103/1926 Sb. z. a n., pročež se na něho nevztahovalo ani ustanovení, že především jest rozhodování o nárocích z nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů upravených služebním řádem přikázáno úřadům správním (srov. § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. z. a n.). Za toho stavu nemělo na počátek a průběh tříleté promlčecí lhůty dle § 1486 č. 5 obč. zák. vlivu to, že se žalobce podle svého tvrzení domáhal žádostí ze dne 20. února 1929 u ředitelství státních lesů a statků doplacení svých služebních požitků, pokud mu na ně nárok vzešel v době před 4. lednem 1927 resp. pokud jej vyvozoval z jiného titulu, než z ustanovovací listiny a platového dekretu vydaného podle ní dne 28. července 1929, a že tato jeho žádost na konec neměla úspěchu u správních úřadů. Poněvadž nedoplatky služebních požitků žalobcových pocházejí z doby do 31. srpna 1929 a žaloba byla podána teprve dne 14. června 1933, je zřejmé, že jeho žaloba byla podána teprve po projití promlčecí doby a že tedy námitka promlčení vznesená žalovaným jest důvodná. První soud mylně použil ustanovení zák. č. 217/1925 Sb. z. a n., neboť rozhodnutí ministerstva zemědělství ze dne 16. února 1933, pokud rozhodlo též o žalobcových nárocích, jež neprýští z platového zákona resp. ze služebního řádu na jeho podkladě vydaného, t. j. o nárocích z doby před 4. lednem 1927, nebo opřených o jiný titul než o ustanovovací listinu a dekret ze dne 28. července 1929, nemělo povahy rozhodnutí správního úřadu ve smyslu zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. S prvním soudem je souhlasiti jen v tom, že námitka promlčení není důvodná, co se týká zažalovaného nároku na doplatky žalobcových služebních požitků pramenících z ustanovovací listiny a z dekretu ze dne 28. července 1929, neboť podle služebního řádu mohl žalobce podat žalobu o dotčené doplatky teprve po rozhodnutí ministerstva zemědělství ze dne 16. února 1933, jak první soud správně vyložil. Že tento svůj nárok žalobce uplatnil u svých nadřízených správ-

ních úřadů včas, t. j. před uplynutím promlčecí lhůty, je patrné z jeho žádosti ze dne 20. února 1929, došlé ředitelství státních lesů a statků v P. dne 23. února 1929. Jde tedy jen o otázku, zda posléze uvedený nárok, t. j. nárok na vyrovnací přírůvek jest věcně odůvodněn. První soud má za to, že žalobci náleží nárok na vyrovnací přírůvek, záležející v rozdílu mezi služebními požitky žalobci vyplácenými a požitky podle VIII. hodnotní třídy 3. platové stupnice, co se týká doby do 30. června 1927 a podle VII. hodn. tř. 1. platové stupnice co do doby od 1. července 1927. Tento názor však není správný. I když totiž z výnosu státního pozemkového úřadu ze dne 29. října 1921 plyne, že se služební zařazení žalobce stalo podle směrnic pro velkostatkářské úředníky a že mu podle nich byly stanoveny služební požitky, přece z toho neplyne, že byl žalobci též pro budoucnost přiznán nárok na časový postup, neboť nic takového v uvedeném výnose není obsaženo. Žalobce se mylí, má-li za to, že mu nárok na časový postup přísluší již proto, že tento nárok nebyl ve výnose státního pozemkového úřadu výslovně vyloučen. Vždyť již z úvodu směrnic jest patrné, že směrnice ty obsahují pouze zásady pro smluvní úpravu služebních požitků a poměrů úředníků a zřízců na podnicích zemědělských a lesnických a že tedy, aby se staly v konkrétním případě závaznými, musí býti pojaty do smlouvy, což se však v souzeném případě nestalo v příčině přiznání nároku na časový postup. Rovněž ve výnosu ministerstva zemědělství ze dne 20. září 1923 nebyl žalobci přiznán nárok na časový postup, nýbrž pouze nárok na neztenčené požitky, t. j. požitky, jak byly žalobci stanoveny výnosem státního pozemkového úřadu ze dne 20. října 1921. Pokud pak žalobce svůj nárok na požitky VII. hodnotní třídy 1. platové stupnice opřel o výnos ze dne 23. března 1929, tu nehledě na to, že uvedený výnos byl dodatečně zrušen, nelze přehlédnouti, že jím byl přiznán žalobci nárok na zvýšené služební požitky teprve od 1. července 1927, tedy za dobu následující po 1. únoru 1927, od něhož nabyla účinnosti nová platová úprava podle ustanovovací listiny a dekretu ze dne 28. července 1929, podle jehož výslovného ustanovení služební příjmy stanovené tímto dekretem nastupují dne 1. února 1927 na místě všech dosavadních služebních požitků. Touto novou úpravou žalobcových služebních požitků ve smyslu služebního řádu, jehož ustanovením se žalobce výslovně podrobil, pozbyl tedy účinnosti shora dotčený výnos ze dne 23. března 1929, pokud jím byly žalobci přiznány vyšší požitky. Z toho, co vyloženo, je zřejmé, že odvolatel právem prvému soudu vytýká, že neměl při vypočtení vyrovnacího přírůvku vycházeti z předpokladu, jako by žalobce měl nárok na služební požitky VIII. hodnotní třídy 3. platové stupnice resp. VII. hodnotní třídy 1. platové stupnice. S odvolatelem jest však dále souhlasiti i v tom, že první soud žalobci neprávem přiznal nárok na relutem deputátu oceněného ročně na částku 6.125 Kč a na náhradu za neoceněné naturální požitky rybolovu a rozstřepání a složení deputátního dříví do dřevníku za dobu následující po 1. únoru 1927 — za dobu předchozí zanikl nárok

ten promlčením, jak bylo shora vyloženo. Vždyť podle § 237, odst. 4, služebního řádu, jemuž se žalobce podrobil a dle něhož služební požitky žalobcovy byly s výhradou platnosti stanoveny pro dobu, počínající se dnem 4. ledna resp. 1. února 1927, nelze při výpočtu vyrovnacího přídatku přihlížeti k dosavadním naturálním požitkům, jsou-li vyšší než naturální požitky, jež přísluší podle služebního řádu. Porovnájí-li se pak žalobcovy služební požitky s vyloučením deputátních a jiných naturálních požitků, jež on pobíral před 1. únorem 1927, se služebními požitky, jež mu byly přiznány dekretem ze dne 28. července 1929, opět s vyloučením naturálních požitků přiznaných mu dle služebního řádu, tu je zřejmé, že naposledy uvedené požitky od 1. února 1927 jsou vyšší než jeho požitky před uvedeným dnem, neboť činily ročně 25.764 Kč proti dřívějším 25.344 Kč. Nebylo tu proto podmínek pro přiznání vyrovnacího přídatku podle § 237 služeb. řádu. Naproti tomu nelze přehlédnutí odvolatelem nenapadené zjištění prvního soudu, že žalobci i po vydání ustanovovací listiny byly poskytovány až do konce srpna 1929 stejné požitky v roční částce 25.340 Kč správně 25.344 Kč, ačkoliv mu dekretem ze dne 28. července 1929 byly od 1. února 1927 přiznány požitky ve výši 25.764 Kč. Byly tedy žalobci po dobu dvou let a sedm měsíců vypláceny požitky měsíčně o 35 Kč nižší, než mu dle dotčeného dekretu náležely. Pokud tedy se týká částky 1.085 Kč jako součtu měsíčních částek po 35 Kč za dobu od 1. února 1927 do 31. srpna 1929 s 5% úroky z prodlení z jednotlivých měsíčních částek od splatnosti té které částky, není odvolání důvodné. Jinak však bylo odvolání vyhověti a částečnou změnou napadeného rozsudku zamítnouti žalobu co do zbytku v částce 42.048 Kč 75 h s přísl.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalobcovu zrušil napadený rozsudek v příčině nároku na vyrovnací přídavek od 1. února 1927 do 31. srpna 1929 i ve výroku o útratách a uložil odvolacímu soudu, aby o věci v mezích zrušení dále jednal a znovu rozhodl, jinak dovolání nevyhověl.

D ů v o d y:

Otázku promlčení žalobního nároku do dne 1. února 1927 rozhodl odvolací soud správně. Dovolací soud schvaluje tuto část odůvodnění napadeného rozsudku a odkazuje na ni žalobce, ježto dovolacími vývody nebyla vyvrácena. Dodává se jen, že uplatnění žalobního nároku vzniklého do dne 1. února 1927 v pořadu stolic správních nezpůsobilo přerušení promlčení žalobcovu nároku na doplatky služného, ježto podle § 1497 obč. zák. jen uplatnění nároku žalobou a řádné pokračování ve sporu bylo by mohlo mít právní účinek, že by se bylo mohlo promlčení přerušiti. Že žalovaný nějakým projevem uznal žalobní nárok a že tím bylo přerušeno jeho promlčení, žalobce v dovolání ani neuplatňuje. V té části bylo dovolání zamítnouti.

Dále muselo býti dovolání zamítnuto i co do části náhrady za rybolov a za štípání a uložení dříví v době po prvním únoru 1927, neboť žalobce opominul po skutkové i právní stránce doličiti v dovolání, že jeho nárok na částky za tuto dobu požadované jest po právu, a obíral se v dovolání jediné nárokem na vyrovnávací přídavek. Tato vada dovolání nebyla napravena tím, že se konečný návrh v dovolání učiněný domáhal toho, aby byl obnoven rozsudek prvního soudu, ježto ve vývodech dovolání žalobcova scházel podklad pro přezkoumání rozsudku odvolacího soudu v tom směru a nemohlo býti tudíž ani rozhodnuto o oprávněnosti konečného návrhu žalobcova v dovolání, ježto dovolání nebylo po té stránce vůbec provedeno (§ 506, odst. 2, c. ř. s.).

Právem však vytýká žalobce, že odvolací soud mylně posoudil věc, neuznav jeho nárok na časový postup. Při řešení této otázky nelze vycházeti jen z dekretu ze dne 10. září 1923, č. 70662/23, podle něhož byl žalobce přeložen do D. a v kterém bylo výslovně uvedeno, že jeho dosavadní požitky a služební poměr zůstávají nedotčeny, nýbrž nutno přihlídnouti i k dekretům dřívějším, které se staly součástí posledního právě uvedeného dekretu, když jimi byly upraveny služební požitky žalobcovy a jeho služební poměr. Proto mají tu význam i dekry ze dne 29. října 1921, č. 33065/21-III, a ze dne 15. července 1921, č. 30123, v nichž byl upraven žalobcův plat. V obou dekretěch bylo se dovoláváno pro zařazení žalobcovo do platového schématu bývalých hodnotních tříd směrnice pro úpravu platů velkostatkářských úředníků a proto se tyto směrnice staly co do časového postupu žalobcova v platu součástí dotčených všech dekretů platových.

Poněvadž se v dekretu ze dne 15. července 1921 a ze dne 29. října 1921 mluví o zařazení žalobce od platové stupnice bývalých hodnotních tříd, není pochyby, že pro něho platilo ustanovení § 23 dotčených směrnice, v kterémžto ustanovení jest o tomto zařazení řeč a v kterém jsou stanoveny postupové lhůty. Právem proto první soud přiznal žalobci nárok na postup ve služném ke dni 1. července 1924 a ke dni 1. července 1927. K časovému postupu nutno tudíž přihlídnouti při řešení otázky, zda žalobci přísluší nárok na vyrovnávací přídavek podle § 237, třetího odstavce, služebního řádu. To odvolací soud neučinil a schází v napadeném rozsudku skutkový podklad pro výpočet vyrovnávacího přídavku. Bylo proto napadený rozsudek v této části zrušiti a odvolacímu soudu uložiti, aby o ní v mezích zrušení znova jednal a rozhodl (§ 510 c. ř. s.). V novém jednání bude na odvolacím soudě, aby zjistil úhrn stálých řádných služebních příjmů žalobcových po srážce pensijního příspěvku, jehož odčitatelnost žalobce v dovolání uznal (§ 237, odst. 3, služ. řádu), porovnal pak tento úhrn ke dni 1. února 1927 a ke dni 1. července 1927 se služebním platem poukázaným žalobci dekretem ze dne 28. července 1929, č. 12847/1929, a podle výše obou platů pak rozhodl, zda žalobci příslušel ke dni 1. února 1927 a ke dni 1. července 1927 nárok na vyrovnávací přídavek. Jak již odvolací soud právem uznal, netřeba při výpočtu vyrovnávacího přídavku

přihlížeti k žalobcovým příjmům naturálním a k relutu za ně, částečně mu vyplácenému, ježto nejsou tu podmínky ustanovení čtvrtého odstavce § 237 služ. řádu, za kterých jedině by bylo lze k těmto naturálním příjmům a k relutu za ně přihlídnouti a které se žalobce v dovolání ani nesnažil prokázati.

Čís. 16661.

Dokud nebylo schovateli soudem přímo uloženo vydání uschované věci, není schovatel oprávněn bez ukladatelova svolení vydati uschovanou věc výkonnému orgánu při výkonu zatímního opatření vydaného proti třetí osobě. Učiní-li tak přece, jest jej uznati povinným k vydání věci ukladateli, nenamítal-li nemožnost vrácení věci.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1938, Rv I 1764/36.)

Žalobce dal koncem roku 1933 žalované zasilatelské firmě do uschování nábytek. Poté žalovaná vydala některé z uložených u ní věcí soudnímu vykonavateli při výkonu zatímního opatření povoleného usnesením okresního soudu civilního v P. firmě G. k zajištění jejího nároku proti ing. Dr. L., od něhož žalobce nábytek koupil. Tvrdě, že žalovaná věděla, že on je vlastníkem nábytku, který dal do úschovy, domáhá se žalobce na žalované firmě vydání věcí daných jí do úschovy. Soud prvního stoluice zamítl žalobu. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek. Důvody: V souzeném případě převzala žalovaná zasilatelka do úschovy nábytek. Jest ji tudíž pokládati za schovatelku a posuzovati věc podle předpisů (§§ 957 a další obč. zák.) o smlouvě schovací a nikoliv dle ustanovení obchodního zákona o špedici (rozh. č. 3068 Sb. n. s.). Podle § 957 obč. zák. se k vzniku schovací smlouvy vyžaduje odevzdání. Ze smlouvy schovací je odpověden schovatel pouze ukladateli, nikoliv též vlastníku věci. Jejím předmětem mohou býti i věci, jež nepatří ukladateli. Není proto rozhodující pro posouzení rozepře, zda uschované věci patřily žalobci či firmě G. (rozh. č. 2462 Sb. n. s.). Je tedy schovatel ve smluvním poměru jen s ukladatelem a jen ten jest oprávněn domáhati se vydání uschovaných věcí. Přes to však se v souzené věci nemůže domáhati vrácení svršků. Žalovaný schovatel vydal totiž svršky ze své úschovy hledě na usnesení okresního soudu civilního v P., jímž bylo povoleno prozatímní opatření, a to při výkonu tohoto opatření dne 25. ledna 1934. Uvedeným usnesením byla totiž firmě G. k zajištění vlastnických nároků nikoliv proti žalované, nýbrž proti ing. Dr. L. povolena podle § 381 ex. ř. zatímní opatření uschováním a správou svršků, o něž jde, tedy prostředky podle § 382 č. 1, 2 ex. ř., jež by byly dovoleny jen proti odpůrci ing. Dr. L., nikoli však proti žalované, která jako osoba třetí měla svršky v detenci a u níž byla možná dle § 382 č. 7, ex. ř. jen obstávka nároku na vydání, kdyby byl ing. Dr. L. ukladatelem nábytku. Tomuto usnesení neodporovali a